

DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK I. / ČÍSLO 2 / TENTO VÝTISK JE ZDARMA

Odboráři mají podporu Dělnické strany!

PRAHA (red) – Připravovaná vládní „reforma“ veřejných financí narazila na ostrý nesouhlas většiny občanů nejrůznějších profesí. Uvedení vládních opatření v praxi by znamenalo nárůst počtu občanů, kteří by se rázem ocitli na samé hranici chudoby. Už nyní je situace ve společnosti neradostná a vstupem do Evropské unie zcela nepochybně dojde k jejímu dalšímu zhoršení. Vláda tak svým rozhodnutím „reformovat“ vyburcovala z letargie i jindy poklidné odboráře, a ti se pod vedením obou odborových centrál (ČMKOS a ASO) sešli dne 13. září na pražské Letné, aby se odtud vydali demonstrovat před úřad vlády a na Palachovo náměstí. Odhadem jich přišlo vyjádřit svou nespokojenost až na dvacet tisíc. Nechyběli mezi nimi ani zástupci Dělnické strany (DS) v čele s předsedou Tomášem Vandasem a členy předsednictva Jindřichem Nestlerem a Petrem Kotábem. Mezi účastníky byl velký zájem o stranické noviny Dělnické listy. Odborářskou akci lze považovat za úspěšnou a za signál Špidlově vládě, že svojí arogancí a povýšeností již dávno překročila únosnou mez tolerance.

Výsměch občanům: poslanci chtějí více peněz!

Jako výsměch zní v době, kdy vláda nutí občany k utahování opasků, návrh poslance ČSSD Jiřího Václavka na zvýšení platů ústavních činitelů. Tento návrh již schválil sněmovní rozpočtový výbor většinou hlasů svých členů, bez ohledu na stranickou příslušnost.

Pokud by došlo ke schválení tohoto návrhu Parlamentem ČR, základní plat poslanců a senátorů by se zvýšil ze současných 46 500 Kč na 47 900 Kč. Dále by také vzrostly tzv. nezdanitelné náhrady, které nyní dosahují až 35 000 Kč měsíčně. Státní pokladna by tak od příštího roku vyplácela na platech ústavních činitelů zhruba o 300 milionů korun více než dosud.

Přestože průměrný plat nedosahuje ani zdaleka poloviny základní mzdy našich zákonodárců,

nenapadlo je ani na okamžik začít s plánovanou reformou veřejných financí u sebe a snížit si již tak nehorázně vysoké platy. Naopak, i když státní pokladna zeje prázdnotou, nehodlají se ani minimálně uskrovnit a ukázat tak občanům alespoň trochu dobré vůle. Navíc tento návrh přišel těsně před plánovanou demonstrací odborářů proti „reformě“, která životní úroveň občanů opět sníží. Je vidět, že plné kapsy našich poslanců a senátorů jsou u nich „až“ na prvním místě. Potřeby občanů, díky kterým se jim dostalo cti zasedat v parlamentních lavicích, bohužel až na místě posledním.

Doufejme tedy, že se odborářských a dělnických demonstrací zúčastní v budoucnu co nejvíce nespokojených občanů, kteří alespoň trochu otevřou našim zákonodárcům mocí a penězi zaslepené oči!

PETR KOTÁB
člen Předsednictva DS

Komedie

Bývalý předseda vlády a ČSSD Miloš Zeman zvěstuje na stránkách Rudého práva předčasné volby a rostoucí nedůvěru své straně ze strany občanů. Současný předseda vlády a ČSSD Vladimír Špidla mává od egyptských pyramid, a slibuje nadějně zítřky s tragikomickou „reformou“ veřejných financí. Hlas z Vysočiny nebere vůbec vážně. Prezident republiky Klaus, tedy ODS s tiskovým mluvčím Topolánkem, kritizuje vládu, ale zároveň nesouhlasí s odboráři. Komunisté si mnou zadarmo ruce...

Ale je to přirozené, tak přirozené, jako když po létu přichází podzim. Jenže v té naší české politice je to celé naruby. Politikům svítí slunce celý rok, zatímco občané – POZOR! – připravte se na chladný podzim a krutou zimu!

Nezaměstnanost přesáhla magickou hranici deseti procent, zadluženost státu je více než stamilardová. Přesto však jeden z poslanců, nenasytý vtipálek, neváhal přijít s opětovným návrhem na zvýšení platů ústavních činitelů. Jeho kolegové mu s radostí zakřourali, návrh jednohlasně schválili a pak to šli zapít do parlamentní kantýny.

Přiznejme si ale, že je to víceméně i naše vina. Stále tolerovat stejné zázobance, „vyžrané paláce“, co mají místo mozku jitrnici a místo srdce kalkulačku. Bohužel, moderní svět fandí těmto moderním „tribúnům“, proradným kavanům, jenže to ještě neznámá, že se svět nemůže mýlit. Česká republika je bohužel historickým příkladem mnoha omylů, za které doplácíme jenom my sami.

Vyjímečné lidi zakopáváme do země, slaboduché panáky vystřelujeme na oblohu slávy. Není pro nás útěchou, že budoucnost s těmito hejsky zameče tak jako vždy. Jenže my žijeme realitou, přítomností. A za jejich opakovaně chyby sklízí úcty kdo? No zase my.

Pokud nadáváme na „vyžraná prasata“ (a lidová slovesnost si vskutku servítky nebere; stačí navštívit hospodu nebo vyslechnout seniory v parku), měli bychom si upřímně přiznat, že drtivá většina občanů byla dobrovolnými staviteli chlívků.

Již více než deset let nám listopadová obrození slibují „nové tváře“. Kde jsou?

Jejich strany, anebo hybridní pozůstatky typu Unie svobody chtějí „novou politiku“. Kde je?

Nebude žádná nová politika, dokonce nebudou žádné nové tváře. Opakovaně se nechat vodit za nos, to je výsada hloupých. Chytří nepotřebují falešnou naději – oni jsou nadějí sami sobě, vystačí si se svými pevnými názory, byť je jim nadáváno do podivínů nebo do extremistů. Však nám také Mladá fronta (9. 5. 2003) do extremistů spílala. Děkuje.

(Pokračování na str. 2)

Jak vycházíme

Vážení čtenáři, vzhledem k tomu, že Dělnická strana je po finanční stránce odkázána pouze sama na sebe, nemá zatím dostatek prostředků na to, aby její noviny vycházely častěji, jak bychom si všichni přáli. Dlouhodobým cílem Dělnických listů je stát se měsíčníkem či nejlépe týdeníkem, který bude k dispozici na prodejních pultech. I když máme dostatek šikovných redaktorů a dopisovatelů, kteří by se tohoto úkolu rádi zhostili, naše finanční situace zatím nedovoluje častější periodicitu Dělnických listů, než je ta oficiální – čtvrtletní.

Samozřejmě všem zájemcům je možné zaslat nové číslo Listů poštou. Další vydání Dělnických listů je plánováno na 1. leden 2004, ale pokud se v následující době podaří shromáždit větší finanční obnos, a my jsme za každý sponzorský dar hluboce vděční, bude možné vydat noviny dříve (volební konto DS je uvedeno na str. 4).

Veškeré aktuální informace, stanoviska a harmonogram mítinků, včetně uvedení dalšího termínu vydání Listů, naleznete na internetové adrese: www.delnickastrana.cz.

REDAKCE

DS: Socani táhněte! Dělníci do Parlamentu!

Komedie

(Pokračování ze str. 1)

Jiní se živí sliby a jejich neplněním, my pracujeme a PROTESTUJEME. Nebudeme bábě na tržišti dodávat nakyslá jabka. Dělnická strana neslibuje nové zboží, v lesklém papíru s růžovou mašlí a populárním nápisem SLEVA.

Ani nejdeme s dobou. Nehladíme cikány po hlavice a „bílé gádzy“ nepoučujeme o rasismu. Srdce mladých si nepodbíjíme esemeskou „ON hledá JEHO“ a besedou s fetišem, dotovaným z rozpočtu ministerstva školství.

Jestliže socani v minulosti nasazovali své straně hlavu „dobráckého Miloše“, aby ji posléze na piedestalu slávy nahradila suchopárná busta Špidlova, nevědomky tím prokázali občanům velice dobrou orientaci. Zemanovo „nepamatují si“ pobavilo, až k uvěření. Špidlovo „nevím“ skřípe jako drápy na tabuli, jemu nevěří už nikdo. Možná malý detail, ale dal naši českou komedii konečně do pohybu.

Zemanův skelet sice klope čelisti na poplach, ale faktem je, že jeho prokletý nástupce nedělá nic, čím by se zpronevřil slávě svého Objevitele. Byl to přece Miloš Zeman a jeho strana, kdo v roce 1996 poprvé začal porušovat předvolební sliby ve velkém – například česko-německá deklarace. Prakticky to samé se opakovalo i po volbách v roce 1998 – viz opoziční smlouva s ODS.

Bývalý knihovník jen pokračuje. Je pouze zdokonalenou verzí svého předchůdce. „Miloš byl T800, Vladimír je T1000,“ řekl by fanoušek Terminátora. A že premiérova zsinálá tvář neimponuje jako kdysi bonmoty žoviálního Zemana, je možná štěstím. Agónie tak nebude protahována. Napálených bude méně. Doufejme.

Na Špidlu brzy zapomeneme, ale následky jeho vlády se nám již teď hlásí směle o slovo. Kdo je bude uklízet?

ODS? Už zas?

Komunisté? Už ne!

Tato komedie se už hodně prodražila. A zatím se smějí pouze herci.

MARTIN ZBELA

m.zbela@delnickastrana.cz

Dělnická strana volila svého „kapitána“

PRAHA (red) – V sobotu 31. května 2003 se v Praze, v Trnkově sále Smíchovského pivovaru, uskutečnil I. sjezd Dělnické strany (DS). Program sjezdu mimo jiné obsahoval volbu nového vedení strany, změnu stanov a přijetí závěrečného usnesení.

Dělnický sjezd zahájil dosavadní předseda Jiří Štěpánek, který zhodnotil uplynulé období v činnosti strany a poděkoval všem delegátům za jejich dosavadní práci. Zdůraznil, že by se činnost strany od ledna rozvíjela velice pozitivně, nesmí to DS nijak ukořelovat, ale naopak povzbudit do dalšího období. V závěru svého vystoupení oznámil delegátům sjezdu, že nehodlá obhajovat funkci předsedy, na kterou doporučil stávajícího místopředsedu Tomáše Vandase.

Po obsáhlé diskusi následovala volba ústředních orgánů strany. Ještě před ní vystoupil I. místopředseda DS Martin Zbela, který oznámil, že nebude kandidovat na žádnou funkci ve vedení DS. Svě rozhodnutí zdůvodnil tím, že se chce věnovat především vydávání Dělnických listů a propagační tvorbě: „Myslím si, že jsem již v politice příliš dlouho na to, abych setrval ve stranickém vedení za každou cenu a blokoval tak místo jiným, kteří ještě nedostali šanci. Člověka totiž nedělá funkce, ani vizitka z lesklého papíru, ale jeho skutečné schopnosti a výkony.“

Novým předsedou Dělnické strany byl ve volbách zvolen Tomáš Vandas (viz foto), místopředsedou Jiří Štěpánek a členy předsednictva Bohumil Šulěr, Jindřich Nestler a Petr Kotáb. Poté byla zvolena rozhodčí a revizní komise DS.

Delegáti sjezdu rovněž přijali usnesení, ve kterém vyzvali občany, aby referendum ke vstupu České republiky bojkotovali, neboť informační kampaň

se místo vyvážené diskuse změnila v obyčejnou frašku a agitku pana Špidly, sociální demokracie a celé vlády.

Na závěr sjezdu vystoupil s projevem nově zvolený předseda Tomáš Vandas, jenž poděkoval Jiřímu Štěpánkovi za odvedenou práci a zdůraznil, že věří, že nové vedení strany „bude tvořit kompaktní tým, který má sice svého kapitána, nicméně i on je odkázan na kvalitu výkonu ostatních hráčů“. Tomáš Vandas dále řekl:

„že jdeme po správné cestě, cestě skutečné politické práce, byť je někdy lemována mnohými úskalími a překážkami.“

Celá znění všech projevů najdete v odkazu www.delnickastrana.cz.

Mítinky DS v Ústeckém kraji

Dne 7. června 2003 se uskutečnily v Ústeckém kraji mítinky Dělnické strany věnované především referendu o přistoupení České republiky do Evropské unie.

Předseda DS Tomáš Vandas a místopředseda

Předseda DS Tomáš Vandas na mítinku v Kadani.

Zastánkyně cikánů Samková neprošla!

Za mnoho let trvání Senátu jsem neměl prakticky nikdy důvod pochválit tuto instituci za její rozhodnutí. Až nyní, když senátoři svým hlasováním zabránili vstupu Kláře Samkové – Veselé mezi ústavní soudce. V tomto případě jsem se neradoval, že prezidentovi Klausovi neprošel jeho kandidát, ale s potěšením jsem kvitoval, že senátoři nepodlehli módnímu trendu upřednostňovat zastánce menšin bez ohledu na jeho schopnosti a vlastnosti. Nikdo neupírá advokátce Veselé její právní erudici, ale na povrch se dostaly skutečnosti nesvědčící o čistém mravním a profesním štítu. Kdo jiný než ústavní soudce by měl mít svůj profil bez poskvrny?

Přítom měla paní Veselá ty nejlepší předpoklady, aby se dostala mezi elitní skupinu soudců. Byla až fanatickou obránkyní cikánské menšiny a v nedávné době se přímo angažovala v případě cikánské rodiny Červeňáků, kteří se u mezinárodního soudu domáhali odškodného za kroky ústecké radnice. Ta jim odmítla dát nové byty, když ty původní opustili aby se usídlili na Slovensku. Po krátkém čase se vrátili a se samozřejmostí vlastní tomuto etniku požadovali nové byty.

Radnice reagovala energicky a tento zpupný požadavek odmítla. Červeňákově nelenili a spěchali k jejich příteli nejvěrnějšímu, tehdejšímu prezidentovi Havlovi. Ten s monarchistickou povýšeností rozkázal, aby se státní správa o tento klan postarala. A hádejte za či peníze?! Když bylo Červeňákům přiklepáno odškodné ve výši 900 tisíc korun, tak se paní Veselá zajíkala nadšením, že se konečně tato komunita dostala ke spravedlnosti.

Jen tak na okraj zmiňme, že jejím manželem je cikánský aktivista Veselý, který se nechal strhnout svým vrozeným temperamentem k prohlášení, které by se dalo

stručně vyjádřit slovy „že se může stát, že jeho soukmenovcům dojde trpělivost a vezmou kalašnikovky do ruky...“ Jen zkuste něco podobného prohlásit na veřejnosti a hned se o vás začnou zajímat pánové z protixtremistického oddělení.

Co paní Veselá ale „zlomilo vaz“, bylo podezření z profesního pochybení v její právní praxi. Úřady vyšetřují podezření z dvojitého účtování za advokátské výkony či pochybná výměna bytů na Praze 1. Ve světle těchto podezření se jeví černá jízda v MHD jako bezmála kavalírský delikt.

Je možné, že v případě dalších odmítnutých kandidátů na ústavní soudce zařadovaly zákulisní politické dohody, ale v případě této kandidátky to rozhodně neplatí. Pokud si chtěl Senát zachovat poslední zbytky sympatií veřejnosti, nemohl jednat jinak.

Na závěr si neodpustím menší zamyšlení nad „ranami osudu“ postihující cikánské a procikánské aktivisty. Vzpomeňme jen televizní hlasatelskou „hvězdu“ Giňu, který byl nucen opustit prestižní místo pro podezření z neoprávněného pobírání sociálních dávek. A dnes je to Veselá – Samková, která se patrně nechovala tak, jak ukládá zákon. Je to až dojemné, jak se určité kruhy snaží protěžovat vybrané jedince tohoto etnika, aby se ukázalo, že oni nejsou takoví, jak je zná většina původních obyvatel této země. A takhle se jim odvděčí.

I když Dělnická strana rozhodně odmítá existenci Senátu jako zbytečné a drahé instituce, v tomto případě s jeho rozhodnutím souhlasíme. Mezi ústavní soudce se může dostat jenom ten, kdo je odborně a mravně na výši.

JIŘÍ ŠTĚPÁNEK

stepanek-ds@seznam.cz

Trestní oznámení na Špidlu a Rumla

PRAHA (red) – Dne 10. června 2003 bylo Dělnickou stranou (DS) podáno na Městské státní zastupitelství v Praze trestní oznámení na premiéra vlády České republiky Vladimíra Špidlu a místopředsedu Senátu Jana Rumla, pro podezření z trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele a šíření poplašné zprávy.

Odůvodnění tohoto kroku je uvedeno v níže uvedeném trestním oznámení, adresovaném Městskému státnímu zastupitelství v Praze:

„Podle našeho názoru se tohoto trestného činu dopustil (Špidla – pozn. red.) tím, že z titulu své funkce vědomě umožnil nepřehledné financování vládní kampaně ke vstupu České republiky do Evropské unie. Částka 200 milionů korun byla rozdělena za velmi podezřelých okolností a pouze pro organizace podporující bezvýhradně vstup ČR do unie. Tím došlo k poškození těch občanů České republiky, kteří nesouhlasí s členstvím v Evropské unii a ani neměli možnost získat potřebné informace, jaká rizika s sebou případně

členství v EU přinese.“

Trestní oznámení na senátora Rumla je odůvodňováno jeho výrokem v pořadu TV Nova „Sedmíčka“ (dne 1. 6. 2003).

„Ve zmíněném pořadu Jan Ruml prohlásil, že pokud Česká republika nevstoupí do Evropské unie, ocitne se v jakési blíže nespecifikované izolaci. Tímto výrokem mohl u značné části veřejnosti vyvolat strach a dojem, že nečlenstvím v unii nastane pro občany České republiky novodobé období „Temna“, v němž dojde ke zhoršení životních podmínek a celkové situace ve společnosti. Tímto subjektivním názorem, aniž by byl podepřen objektivními analýzami, se vědomě snažil využít obav občanů z nejisté budoucnosti pro vstup ČR do EU.“

Dle našeho přesvědčení byla u obou výše zmíněných politických představitelů skutková podstata trestného činu naplněna, a věc by měla být prošetřena příslušnými orgány činnými v trestním řízení.“

„V následujícím období nás čeká mnoho práce. Ve druhé polovině tohoto roku chystáme další vydání Dělnických listů, které jak předpokládám a doufám bude stejně kvalitní a čtivé, jako číslo premiérové z 1. května. Ostatně máme schopného šéfredaktora a dobrý kolektiv redaktorů. Chci také upozornit, že každý může do Dělnických listů přispět svým článkem.“

Doufám, že každý z vás v rámci svých možností bude aktivně pracovat na propagaci naší strany tak, abychom v příštím roce mohli být z volebních výsledků ne třeba nadšení, ale spokojeni s vědomím,

Jiří Štěpánek postupně navštívili Louny, Žatec, Podbořany a Kadaň. Zatímco Vandas ve svých projevech zdůraznil rizika a nevýhody případného vstupu naší republiky do unie, Štěpánek se zaměřil na sociální problémy dnešní společnosti a na neuměrnou nezaměstnanost zatěžující ústecký region.

Oba řečníci se setkávali se souhlasnými reakcemi přítomných občanů, kteří si i přes vysilující horké počasí našli na mítinky cestu. Nechyběli dokonce ani zastupci médií. Velký zájem byl rovněž o Dělnické listy a jiné propagační materiály. Příjemná atmosféra jen dokreslila úspěšnost celého mítinkového dne.

Na pokraji chudoby 135 tisíc domácností

OSTRAVA (red) – Pod hranici životního minima žilo v roce 2001 v České republice téměř 135 tisíc z necelých čtyř milionů domácností. Většinou nevlastní auto, mobil ani mikrovlnnou troubu. Počítač nebo chalupa je pro ně těžko představitelný luxus. Musí vystačit průměrně s 28 tisíci Kč na osobu a rok a více než polovinu těchto peněz jim dává stát na dávkách.

Průměrný Čech si přitom ročně vydělal přibližně 83 tisíc korun čistého a desetina nejbohatších domácností měla roční rozpočet dokonce 210 tisíc Kč na osobu. Z pohledu Evropské unie je v ČR chudých dokonce 284 tisíc domácností, ve kterých žije téměř 700 tisíc lidí. Na osobu totiž dosahují méně než 60 procent příjmů, které má v EU alespoň polovina obyvatel.

Chudou domácnost tvoří nejčastěji jeden člověk, který je pouze vyučený nebo má základní vzdělání. Obvykle to jsou důchodci, lidé bez práce a dělníci, výrazně převažují ženy nad muži.

Průměrná hrubá mzda	17 084 Kč
Minimální mzda	6 200 Kč
Životní minimum (dospělí)	2 320 Kč
Životní minimum (domácnost s 2 nebo 3 osobami)	2 880 Kč
Čistý příjem „průměrné“ domácnosti	19 098 Kč
Měsíční útrata průměrné domácnosti	15 937 Kč

Čtvrtinu domácností zápasících s penězi však tvoří úplné rodiny, zhruba stejný počet má dvě a více

dětí. Většina domácností tvrdí, že se jejich situace zhoršuje nebo přinejlepším zůstává stejná, zlepšení lze pozorovat jen minimálně.

Lidé se potýkají především s náklady na bydlení. Byty nebo domy jsou často vlhké a ve špatném technickém stavu. Pětina z nich měla problémy s placením elektřiny a plynu, někteří bojují i s pravidelnou úhradou nájmu. Bydlí nejčastěji na venkově nebo na sídlišťích.

Chudé domácnosti trpí především trvale slabou poptávkou firem po dělnických profesích a také propouštěním v průmyslu, řekla Helena Horská z České spořitelny. Za chudobu podle ní často může nezaměstnanost. Lidé čekající fronty na úřadech práce totiž tvoří třetinu nejchudších domácností. Cesta ven z chudoby podle ní vede přes vyšší vzdělání a pracovitost.

S finanční tísni se chudé domácnosti snaží bojovat různě. Údržba a opravy provádějí svépomocí, pěstují zeleninu a ovoce nebo chovají hospodářská zvířata a část potravin si tak zabezpečují samy. Většina z nich nemůže obnovovat zastaralé vybavení bytu nebo domu, peníze nezbyývají ani na koníčky nebo kulturu. Příjmy nejčastěji stačily pouze na základní věci, často jen na základní potraviny a desetina chudých domácností neměla peníze ani na ně.

Největší podíl mají chudé domácnosti v Olomouckém, Plzeňském a Ústeckém kraji, hodně jich je také na jižní Moravě a v Moravskoslezském kraji. Nejmenší zastoupení mají v tradičně bohatší Praze, ale také v Královéhradeckém kraji, na Zlínsku a na Liberecku.

Podnikatelský hyenismus

Je toho mnoho, co musí čeští zaměstnanci překousnout, aby si udrželi práci. Mnozí zaměstnavatelé jsou si této sociální tísně vědomi a proto zesilují tlak na své zaměstnance. Vymýšlí si „interní předpisy“, které jsou v rozporu nejenom se zákony této země, ale přiči se i mravním zásadám civilizované společnosti.

Poslední dobou se rozmohlo zaměstnávání na „dobu určitou“. To živnostník-podnikatel přijme zaměstnance, nechá ho ve své firmě pracovat tři měsíce a těsně před uplynutím této zkušební doby je zaměstnanec propuštěn. Ne proto, že se neosvědčil, či pracoval špatně, ale že se stal obětí podnikatelské vypočítavosti.

Hned po obdržení výpovědi je zaměstnanec vzat zpátky a po třech měsících se vše opakuje. Pro pana podnikatele je takovéto zaměstnávání velice výhodné a hlavně výnosné. Ve zkušební době dostává pracovník menší plat, nárok na dovolenou je minimální, odstupné při výpovědi neexistuje a hlavně po celou zkušební dobu se zaměstnanec „klepe“ o místo a je svolný s každou svévolí svého zaměstnavatele.

Celý tento systém je vypočítavý kalkul podnikatelů, kteří chtějí mít minimální náklady, aby platili co nejméně zaměstnancům a co nejméně odváděli státu. Co

ušetří na svých zaměstnancích, o to více jim zůstane za nehty. Okrádají své lidi, ale zároveň i stát a tím i nás všechny. Zaměstnanec žije v neustálém strachu uprostřed propouštěcího a přijímacího kolotoče, aby ho nakonec pan šéf nevyhodil definitivně.

Mnozí zaměstnanci dostávají plat ve výši životního minima a zbytek mu pan podnikatel doplatí milostivě „ze svého“. Zaměstnavatelé vůbec rádi používají slovní obrat, že „platí zaměstnance ze svého“. Opravdu ze svého? Jednak neznám žádného podnikatele, který by se ošidil na úkor svých lidí a hlavně zaměstnavatel platí své pracovníky na základě jejich práce. Jsou to oni, kdo tvoří panu podnikateli jeho zisk, a tím i vysoký životní standard, ze kterého jim mnohdy dává almužnu zvanou plat.

Proto se ptám, co dělá socialistická vláda, že si na takovéto podloudné praktiky neposvítí? Mělo by být uzákoněno, aby se zaměstnávalo minimálně na jeden rok, a mělo by se dohlížet na to (pracovní úřad či úřad sociálního a důchodového zabezpečení), aby nebyl zaměstnanec po třech měsících propuštěn a následně vzat zpět.

Je toho ještě více, čím vydírají zaměstnavatelé své lidi. Například velice těžce nesou, když se zaměstnanci

„ulejvají“ u lékaře či nedej bože se povalují doma za „tučnou“ nemocenskou. Proto přišli na několik stimulačních faktorů, jak zamezit nemocnosti zaměstnanců. To se slíbí 300 Kč měsíčně tomu, kdo nepůjde v pracovní době k lékaři a nebo nárok na třináctý plat má jen ten, kdo nepřekročí určitý počet dnů (určí pan majitel) své nemocnosti. Že o tom nic Zákoník práce nepíše?

K smíchu, řekne si pan podnikatel, já je platím, tak já budu rozhodovat, když tak mám mnoho dalších, kteří mi budou dělat v horečkách i bez třináctého platu.

Dělnická strana co nejostřeji a nejdůrazněji vystupuje proti těmto vyřizovací praktikám směřujícím proti samotným základům lidské důstojnosti. Ať si mnozí zaměstnavatelé uvědomí, že jim možná patří firma, ale nepatří jim lidé. Tento živnostensko-podnikatelský hyenismus možná slavil svůj zlatý věk ve druhé polovině devatenáctého století, ale dnes je jiná doba. Jestliže se nějací majitelé přesto v této době zhlédli, my nedovolíme její návrat. Naopak budeme usilovat o prosazení takových zákonů, které zaručí důstojné podmínky pro práci všech slušných občanů.

JIŘÍ ŠTĚPÁNEK, místopředseda DS
bývalý člen Zastupitelstva hl. města Prahy

Referendum skončilo. A co dál?

Referendum o přistoupení České republiky do Evropské unie skončilo. Zastánci členství se radovali, tancovali a juchali na dopředu připraveném koncertu a za nezbytného doprovodu uměleckých fosilií, které již za svoji kariéru stihly opěvovat kdeco a kdekoho. Nejvíce se usmívali premiér Špidla a vicepremiéři Svoboda a Mareš, kteří shodně vydávali výsledek hlasování za důkaz velké důvěry koalici vlády. Je však vůbec co oslavovat?

Lehká nadpoloviční volební účast ve své podstatě znamená, že o našem vstupu do EU rozhodla necelá polovina oprávněných voličů. Ti co nepřišli zřejmě nečekají od unie žádné záruky a nevěří slibům o budoucím evropském ráji, zaštitěném jednotnou vlajkou, hymnou, vládou a prezidentem. Právě budoucnost a další vývoj Evropské unie je velkou neznámou. Ovšem signál, vyslaný z Bruselu jen několik hodin před začátkem referenda, je více než výmluvný. Konvent EU totiž přijal ná-

vrh budoucí evropské ústavy, která počítá se zřízením funkce Evropského prezidenta i ministra zahraničních věcí, zavedením trvalého předsednictví, posílením pravomocí Evropské komise (jakési evropské vlády) a zrušením automatického hlasovacího práva všech členských států.

Konventem navrhované změny v uspořádání unie jsou radikálně odlišné od současného modelu a jsou jednoznačným posunem k vytvoření jakýchkoli Spojených států evropských. Takto řízená Evropská unie by byla jiná než ta, do které oficiálně podala v roce 1996 Klausova vláda přihlášku.

Vládní představitel (zejména eurofanatik Svoboda) závěry jednání Konventu záměrně bagatelizují a zdůrazňují, že i my budeme mít co říci k budoucímu uspořádání unie. Samozřejmě je otázkou, nakolik bude náš hlas slyšet a zda jej bude někdo ochoten poslouchat. Za této situace jsou akceptovatelné názory, že v přípa-

dě přijetí nové evropské ústavy je bezpodmínečně nutné vypracovat nové referendum, které by mělo dát odpověď na otázku, zda čeští občané chtějí žít v jakémsi jednotném multikulturním kotli, v němž se Česká republika postupně rozpustí. Myslím si totiž, že uplynulý referendum si většina občanů hlasujících „pro“ spojila pouze s propagovanými ekonomickými výhodami. S ničím jiným. A zřejmě by byl poměr hlasování jiný, pokud by lidé byli pravdivě informováni o postupné federalizaci Evropy, kde menší státy budou oproti těm větším a silnějším v podřadném postavení. Pokud budou vládní politici tvrdit, že tomu tak nebude, vědomě lžou v očekávání slibovaných europobed.

V posledních letech jsme svědky zběsileho urychlování budování Nového světového pořádku, jehož je federalizace Evropy první neblahou předzvěstí. Pokud chceme v takovém světě obstát, musíme si zachovat svoji suverenitu a národní identitu. První referendum v historii České republiky skončilo. A co dál? Je to jen na nás, jak se rozhodneme!

TOMÁŠ VANDAS
předseda DS
t.vandas@seznam.cz

Philips – pád jednoho mýtu

Pamatujete? Před třemi lety to byla největší zahraniční investice na „zelené louce“. Stavba továrny na výrobu obrazovek Philips v Hranicích na Moravě byla tehdy vládními činiteli přivítána doslova s nadšením. Premiér Zeman nešetřil velkými slovy a kladl důraz na vyřešení problému nezaměstnanosti v regionu, v tisku se objevovaly oslavné komentáře líčící údajnou atraktivitu České republiky pro zahraniční firmy a jejich podnikání.

Firma Philips ale tehdy za své rozhodnutí inkasovala tučné investiční pobídky, jejichž částka se vyšplhala do výše 1,6 miliardy korun. Za tyto nemalé peníze se zavázala, že do roku 2007 vytvoří 3250 pracovních míst.

Současná situace společnosti Philips je však diametrálně odlišná od slibů a velkohubých prohlášení. Útlum

trhu způsobil, že dojde k „dočasným odstávkám“ provozu a že budou odstaveny dvě ze tří výrobních linek. To bude znamenat problémy pro zhruba šest stovek zaměstnanců. Ti zatím ani netuší, zda si budou muset vzít dovolenou, nebo zda je čeká prostý vyhozov. Vedení firmy se k další budoucnosti zaměstnanců nechce vyjadřovat, nicméně nevyloučilo, že negativní dopad nižšího exportu výrobků se může projevit trvalým opatřením. Co si pod tímto pojmem můžeme představit je nasnadě – lidé budou propuštěni a ztratí práci. Tedy pravý opak toho, co jim bylo s velkou pompou slíbeno.

Problém společnosti Philips však není zdaleka ojedinělý. Již dříve odešly z České republiky firmy, které zde původně hodlaly dlouhodobě podnikat. Alespoň to tvrdi-

ly. V Brně to byla například firma Flextronics, na odchodu je rovněž Danone. Důvod v odlivu zahraničního kapitálu můžeme spatřovat především v nepříznivém trendu světové ekonomiky, který se logicky promítá do ekonomiky české.

Jaké z toho pro nás plyne poučení? Především není nutné upínat veškeré naděje k zahraničnímu kapitálu a klanět se k němu jako ke „zlatému teletí“. Dochází k podceňování a zanedbávání českých podnikatelů, kteří na rozdíl od těch zahraničních nemají to štěstí, aby je stát tak štědře dotoval. Zahraniční firma může několik let využívat daňové prázdny a další výhody, o kterých se může tuzemským podnikům jen zdát. Vše ale směřuje k tomu, že poté co zahraniční investor veškeré výhody vyčerpá, jednoduše se sbalí a přesune své provozovny do další země dál na východ, kde nalezne novou živnou půdu pro své pochybné plány. Především levnější pracovní sílu, neboť v zaostalejších zemích než je ta naše jim za jakoukoli almužnu budou vděční. A osud našich zaměstnanců jim je naprosto lhostejný.

Ukazuje se, a nejnovější případ firmy Philips je toho důkazem, že je velice krátkozraké a nebezpečné spoléhat se za každou cenu na cizí kapitál. V hospodářské politice vlády by naopak měli mít plnou podporu domácí podnikatelé. Jim by měl stát vytvářet podmínky směřující k rozvoji jejich podnikatelských aktivit, a ne jim házet klacky pod nohy, jak se převážně dnes děje.

LUCIE HORNIČKOVÁ

embargu. Celých dlouhých deset dlouhých let trpěl Irák nedostatkem léků a základních potravin. Že to bylo kvůli Husajnovi? Směšné, kdyby Spojené státy skutečně chtěly, odstranily by jeho režim během války v roce 1991. Ale to se jim tehdy nehodilo do velmocenských plánů.

Když se diskutovalo, jestli se má Česká republika transparentně připojit k americké koalici či k odpůrcům války (jako Francie, SRN), tak jedním ze stěžejních argumentů zastánců války bylo, že po válce se budeme přímo a přednostně podílet na ekonomické obnově Iráku. To značí, že naše firmy dostanou lukrativní zakázky, které by jistě o trochu vylepšily stav českého hospodářství. České firmy mají dlouholeté zkušenosti s působením v této arabské zemi, kde práce českých techniků a české výrobky mají dobrý zvuk, takže bychom i mohli mít náskok před ostatními konkurenty.

Sliby zůstaly pouze sliby, protože ekonomickou obnovu (a tím i miliardové zisky) Iráku mají pod palcem americké firmy a na servilní pražskou vládu zbyla pouze povinnost léčit na své náklady oběti americké agrese. Vláda by se měla konečně starat o občany této země a ne provádět líbivou proamerickou politiku, která je našemu státu stejně k ničemu a daňové poplatníky to stojí jen další a další bezúčelně vyhozené miliony.

KAREL DUB

Stanoviska DS

Tvrdíků znovu u koryta

Exministr obrany Jaroslav Tvrdíků bude šéfovat Českým aeroliniím (ČSA). Stalo se tak poté, co dozorčí rada odvolala celé představenstvo včetně prezidenta Miroslava Kúly, a jmenovala nové, v čele právě s Tvrdíkem.

Není to tak dlouho, co byla veřejnost svědkem dojímavého odchodu „chlapáckého“ ministra, jenž s nezpochybnitelným divadelním talentem odvolával co odvolal a sliboval co slíbil, aby se zhruba po měsíčním otálení nakonec vzdal poslanectví a mandátu. Chvilí sice působil jako „poradce“ v České konsolidační agentuře, to ale bylo pro ambiciózního Tvrdíka zřejmě málo a tak začal pošilhávat po něčem významnějším a finančně lukrativnějším. Křeslo šéfa ČSA jeho touhu po zviditelnění snad na čas ukojí.

Je zarážející, že na tak významný post nebylo vyhlášeno výběrové řízení a Tvrdíků byl do funkce jmenován, ačkoliv nemá žádné manažerské zkušenosti s řízením společnosti takového objemu. Jako ministr obrany rovněž úspěchů příliš nespířal. Jeho slibovaná reforma armády se změnila ve virtuální realitu a on se v médiích prezentoval jako nevinná oběť, která nedokáže vzdorovat armádním „kostlivcům“. Jaká je tedy Tvrdíkůva přednost? Odpověď je prostá. Je významným představitelem vládní ČSSD a stát je většinovým vlastníkem ČSA. Je ještě třeba něco dodávat?

K reformě veřejných financí

Dělnická strana považuje chystanou vládní reformu veřejných financí za akt zoufalství a absolutní neschopnosti řešit problematiku obrovské zadluženosti České republiky. Chybějící peníze ve státním rozpočtu nelze získávat nehorázným odíráním bezmocných občanů, ale především opatřeními směřujícími k nastartování ekonomického růstu.

Špidlův kabinet chystanými záměry jen potvrdil svoji protilidovou politiku a dokreslil ztrátu reality, tolerance a smyslu pro sociální citění, jímž se vládní ČSSD tak ráda ohání.

Dělnická strana plně podporuje rozhodnutí odborů vyjádřit nespokojenost případnými masovými protesty a jen doufáme, že v takovém případě půjde o skutečný odpor proti vládě a nikoliv jen o veřejné divadélko, jako tomu bývalo za „tatička“ Falbra.

Jsme na straně učitelů

Dělnická strana plně podporuje plánovanou výstřední stávkou učitelů, neboť situace ve školství je neúnosná již několik let. Místo slibů sociální demokracie a slov o prioritě tohoto klíčového resortu jsme svědky rostoucího chaosu a absence tolik potřebné koncepce. Argumenty učitelů za zvýšení platů jsou proto naprosto oprávněné.

Za kritickou situaci ve školství nese odpovědnost i tolik médií protěžovaná „populární“ politička Petra Buzková, která za dobu svého působení ve funkci dokázala, že jí spíše sluší přívlastek neschopná.

Pokud Česká vláda tvrdí, že nemá na zvýšení platů učitelů peníze, je třeba hledat rezervy tam, kde se peníze daňových poplatníků doslova vyhazují oknem. Jako příklad můžeme zmínit zahraniční vojenské mise, štedrá podpora rozvojových zemí a vyslání vojenské nemocnice do Iráku.

Výsledek referenda respektujeme

Dělnická strana respektuje rozhodnutí občanů a výsledek referenda o přistoupení České republiky do Evropské unie.

Jsme však nuceni konstatovat, že referendu předcházela kampaň, která se změnila v obyčejnou frašku a nechutnou propagandu. Její autoři, zřejmě věrní žáci nacistického ideologa Goebbelse, masírovali občany lživými argumenty pro náš vstup do unie a zároveň strašili údajnou izolaci, pokud referendu řeknou ne.

Dělnická strana považuje v této situaci za důležité, aby ve volbách do Evropského parlamentu, které se mají konat v příštím roce, uspěli představitelé těch politických stran, kteří se nehodlají smířit s postupnou federalizací Evropy a její přeměnu v jednotný stát. Za takové politiky však nemůžeme považovat žádného ze současných parlamentních politických stran.

Grossova nemístná velkorysost

Jedno se naší vládě nemůže upíť. I když jsou státní finance v troskách, občané čekají dalekosáhlé škrtky v sociální a zdravotní oblasti, armáda se nám kvůli nedostatku peněz scvrkla na pouhou domobranu rovnající se staroměstským ostrostřelcům z dob mocnářství a ceny všech služeb půjdou díky zvýšené sazbě DPH prudce vzhůru. Naše vláda se chová přesně podle hrdinů klasického českého románu Naši furianti. Dlužíme kam se podíváme, nemáme na základní platby, ale to nevedí, říkají si ministři Špidleninovy vlády, však my světu ukážeme jací jsme frajeři, a zvoní vypůjčenými zlatkami v kapse. Naposledy to předvedl ministr vnitra Gross, když požádal vládu o 13 milionů korun na pobyt iráckých dětí, které se léčí v českých nemocnicích.

Nechci vzbudit dojem necity, kterému je lhostejný neradostný osud dětí stížených válek. Jenže si musíme uvědomit důležitý a podstatný fakt, že na podobná líbivá gesta nejsou peníze a dějí se na úkor vlastních občanů. Grossovův nápad přišel skoro současně s návrhy ministryně zdravotnictví, která hodlá snížit počet

„nepotřebných“ lůžek v nemocnici, již dlouho urputně prosazuje finanční spoluúčast pacientů na jejich léčbě, a jistě si vzpomínáte, že před krátkým časem podražily některé druhy léků.

Jak je to jen dlouho, kdy televizní reportáž ukazovala katastrofální stav motolské nemocnice, kde lékaři zachraňují životy českých dětí. Škvíry v oknech upané hadry, sterilní prostředí malých pacientů nahrazuje slepovaný igelit a po kusech odlupující se omítkou na vnějším pláští nemocnice. V takovém prostředí zachraňují čeští lékaři a sestry životy. Nezasloužili by si spíše oni zmíněných 13 milionů?

Dalším důvodem, proč bychom měli energicky odmítnout Grossovův nápad, je, že my, tedy Česká republika, se nemusíme podílet na pomoci iráckým obyvatelům, protože to nebyla česká letadla či české tanky, kdo ničil nemocnice, městské obytné čtvrti a infrastrukturu. Byli to Američané a jejich britští spojenci. Právě oni by měli poskytnout největší pomoc iráckému lidu a ne jen kvůli nedávné agresi, protože tamní obyvatelstvo těžce zkoušelo celých deset let kvůli smrtícímu americkému

Politika pro lidi

Před listopadem 1989 byla politická situace velice přehledná a jednoduchá. Jedna vládnoucí strana, která za horlivé asistence lidovců a socialistů udávala tón, chvalozpěvy o výhodách socialismu, slabá opozice, kterou čas od času oživovaly finanční injekce ze zahraničí.

Lidé si žili uzavřeným životem skládající se z víkendového cestování na chatu či chalupu, anebo sháněním nejrůznějších potřeb, počínaje toaletním papírem a konče barevnou televizí. Ti co nadávali tak činili potichu, neboť je mohl zaslechnout přičinlivý domovní důvěrník či člen uličního výboru. A to znamenalo nemalé problémy. I z těchto důvodů byla „sametová revoluce“ považována za historický přelom, k němuž se upínaly naděje občanů. Přicházející demokracie měla přinést nejen prosperitu, ale – a to především – svobodu názorů a dodržování lidských práv. V první vlně euforie byla slibována životní úroveň rovnající se sousednímu Rakousku. Dnes, po téměř čtrnácti letech od pádu komunistického režimu, můžeme pochopit, že se něco nepodařilo vinou naprosto laického pří-

Glosa

stupu, nemůžeme ale tolerovat, že k většině závažných chyb došlo záměrně, za asistence novodobých papalášů a rychlokapitalistů. Tedy těch, kteří se přetransformovali v bojovníky demokracie jenom tím, že zahodili rudou knížku.

A občan? Ten opět zůstal někde v pozadí sám se svými starostmi, které se s příchodem nové vládnoucí garnitury spíše prohloubily. Žádná z parlamentních stran se jej nedokázala zastat, a pokud tak činila, bylo to jenom pokrytecky kvůli prospěchu. Politici se po svém zvolení odzili těm, co je do mocenských pozic dosadili. A protože se tak chovali všichni bez rozdílu, naděje byla vystřídaná apatií a nezájmem o věci veřejné. Důkazem budiž i účast v posledních parlamentních volbách – pouhých 58 procent.

Existuje za těchto podmínek vůbec ještě šance na změnu? Samozřejmě, že ano! Lidé jen čekají na někoho, kdo jim tu šanci nabídne. Je potřeba zčeřit stojaté vody a prohnat líné kapry dravou štikou, která zde citelně chybí. Politika se musí dělat pro lidi. To znamená s nimi hovořit, naslouchat jim, být prostě jeden z nich. Začít ze zdola, lidově řečeno na ulici. To je jediný lék na bolavou českou společnost. A naordinovat bychom jej potřebovali co nejrychleji!

KAREL MORAVEC, Ostrava

Mládež DS

Mládež dělnické strany (MDS) je alternativou členství v Dělnické straně pro mladé zájemce (minimálně patnáctileté), kterým ještě nebylo 18 let. Způsob přihlašování je obdobný, pouze s tím rozdílem, že zájemce bude zapsán do evidence žadatelů o členství, nicméně obdrží předběžnou stranickou legitimaci. Povinnosti vyplývající ze stanov DS začnou platit až po nabytí plnoletosti, včetně placení členských příspěvků.

Chceš se stát členem Dělnické strany, ale ještě Ti nebylo 18 let? Vyplň přihlášku (k vystřížení na této stránce), a s přiloženou průkazovou fotografií zašli na adresu: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6. Sekretariát Ti okamžitě vystaví a zašle předběžnou členskou legitimaci a tím se stáváš kandidátem na členství v DS. Po nabytí plnoletosti neprodělně informuješ sekretariát DS, který Ti po zaplacení vstupního členského příspěvku vystaví členskou legitimaci DS.

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u ČSOB.
Číslo účtu:

182 577 870 / 0300

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany:
PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

Život a dílo Josefa Baráka

V českých dějinách je mnoho významných osobností, které celý svůj život zasvětily národu a vlasti, ale dnešním současníkům jejich jména nic neříkají. Mezi takto „postížené“ patří i Josef Barák, velký a zanícený vlastenec, radikální novinář a zakladatel dělnického hnutí v českých zemích. Během svého života byl několikrát vězněn za své názory, ale nikdy ze svého národně sociálního postoje neustoupil.

Josef Barák se narodil 25. ledna 1833 v Praze, v chudé rodině domovníka, a právě nutně dětství mělo vliv na formování jeho sociálních názorů. Přes chudé poměry se mu podařilo vystudovat české pražské novoměstské gymnázium. Od mládí ho přitahovala novinářina a touha proniknout mezi českou vlastenecko – spisovatelkou elitu. Seznámil se s Nerudou, Hálkem, Erbenem či Němcovou. Hlavně s Nerudou se hodně přátelil a roku 1858 vydali spolu básnický almanach Máj, pro který se Barák zadlužil částkou 400 zl., aby sbírka mohla vyjít. Pro posílení českého písemnictví nelitoval obětí...

Nejenom plamennými slovy, ale i mužnými činy bojoval Barák za českou věc. První konflikt s policií měl roku 1860, kdy proběhl studentské nepokoje, kvůli provokační oslavě narozenin německého básníka Schillera německými studenty. Barák byl policií označen za organizátora demonstrace. O několik týdnů později došlo k dalšímu pouličnímu vystoupení, kdy studenti spolu s účastníky zemědělské výstavy provolávali hesla za větší svobodu českého národa a ostatních slovanských národností. Po této demonstraci byl Barák zatčen, odsouzen k osmi dnům vězení a následně vypovězen z Prahy, které trvalo bezmála rok.

Po návratu do Prahy pracuje v různých novinách a je u každé vlastenecké akce. Aby mohl plně bojovat za českou věc, za demokratizaci poměrů a proti poněmčování, založil si roku 1867 vlastní čtrnáctideník Svoboda, kde ve svém programovém článku s názvem „Co chceme?“ píše: „Čechy patří Čechům – musí znít první článek našeho národního programu. Správa země budiž ponechána Čechům a středem správy té musí být Praha...“

Roku 1868 policie proti Svobodě udeřila, když byl Barák za „zločin rušení veřejného klidu a pořádku“ odsouzen na 15 měsíců vězení. Ještě před nástupem trestu Barák předal redakci spolehlivým lidem, aby byl chod listu zajištěn po dobu jeho nepřítomnosti.

Po propuštění pokračuje dále ve vedení Svobody, kterou roku 1873 postupuje jinému majiteli.

Barákov zájem o dělnictvo, jako významnou složku společnosti, není samoučelný. Jako příkladný vlastenec chtěl, aby národní sebeuvědomění proniklo i do nižších sociálních vrstev, kam tehdy dělnictvo patřilo.

Barák si dal za cíl povznést dělnictvo po stránce morální a jeho hlavní snahou bylo: Má-li se povznést morální úroveň dělnictva, aby bylo prospěšné národnímu celku, musí si osvojit vyšší vzdělání, jež samozřejmě pozdvihne jeho sebevědomí a vzbudí jeho vůli více se uplatnit jak ve

výrobě, tak ve společnosti. Svůj postoj k dělnické vrstvě Barák hlásal z národních pozic, což dokazuje část jeho projevu na shromáždění na Žofíně: „Všeliké snažení dělnictva musí však býti prodchnuto neskonale láskou k vlasti. Toto stanovisko nesmí český dělník nikdy opustiti. Cizina ovšem právě toto vlastenecké počínání si českému dělnictvu vytýká, ovšem snadno mluvíti těm, kteří svou národnost mají úplně zabezpečenu; dělník český, jehož národnost dosud stále ohrožena a jenž se tudíž ve zvláště ních poměrech pohybuje, musí při všem co podniká, veden býti především láskou k vlasti své.“

Tehdejší dělnické hnutí bylo roztrženo do mnoha spolků a družstev, ale i tiskovin vycházelo více, jejichž vliv ale nebyl velký. Proto silily hlasy k vytvoření tiskového orgánu, který by se stal tribunou názorů celého českého dělnictva. Proto byla svolána, dne 3. září 1871, jakási valná hromada zástupců dělníků a řemeslníků, kde se rozhodlo o založení Dělnických listů, do jejichž čela byl zvolen Josef Barák, jenž se pustil s vervou do díla a 5. ledna 1872 vychází první číslo.

Stačilo vyjít pár čísel a již se ocitl Barák v palbě internacionalistů, kterým se nelíbil národní tón novin. Právě v těchto letech nastává onen neblahý jev provázející dělnické hnutí až do současnosti – internacionalní (levicové) síly si začínají uzurpovat tuto společenskou vrstvu pro sebe, aby ušlechtilé myšlenky na povzneseň dělnictva během sto třiceti let zcela zprofanovaly. Internacionalisté udeřili na rudy luben beztržidní společnosti a za pomoci nových proroků Marxe, Engelse či Lenina si udělali z těch, jejichž jménem měnili svět, své nástroje na udržení vlastní moci.

Po sérii prudkých útoků se Barák dne 17. srpna 1872 vzdal vedení Dělnických listů, protože nechtěl zasévat svár a rozkol do dělnických řad. Vlastenecké postoje Josefa Baráka byly internacionalistům, pozdějším zakladatelům sociální demokracie na obtíž, protože viděli, jak úrodnou půdu nacházejí v širokých vrstvách obyvatelstva.

Po odchodu z Dělnických listů pracuje jako odpovědný redaktor v Národních listech a plně pokračuje ve své vlastenecké práci. Organizuje výlety po památných místech české historie, organizuje taneční besedy a neustále burcuje pro českou věc.

Pracovní vypořádání a levíčácké štvance se podepsaly na jeho zdraví, trpěl srdečním onemocněním, kterému ve věku 50 let, dne 15. listopadu 1883, podlehl.

Jeho pohřeb se stal celonárodní manifestací a na místo jeho odpočinku ho doprovodil mohutný zástup lidí, kteří vzdávali hold velkému synovi českého národa. V průvodu bylo i mnoho dělníků, kterým ukázal cestu k ulehčení jejich údělu. Josef Barák se právem zařadil mezi ty, jimž vděčí náš národ za svojí samostatnost a svébytnost. Jeho život nám je příkladem, že pro věc národa a vlasti se nesmí litovat obětí!

PŘIPRAVILA REDAKCE

Psali jsme...

Naše úloha

Mezi nerozřešené otázky svobody náleží především otázka dělnická – otázka to, kteráž přece jest – věci společenskou. Rozřešení otázky té zůstává při vši její důležitosti stále ještě jen – na papíře; aby pak přešla z papíru do života, k tomu musí dělnictvo naše nejhrošší svou činností pracovat vytrvale a neohroženě. Domáhajíc se uvolnění a zlepšení trudných svých poměrů, má proto dělnictvo české při snahách svých a i samým účelem práce své vždy směřovati nejen ku prospěchu svému vlastnímu, nýbrž i ku prospěchu celého národa svého, dělník český nebude tedy nikdy souhlasit s něčím, co by sice snad mělo pro zvláštní nějaký prospěch, avšak coby zároveň odlučovalo jej od národa a životních jeho snah. Jestliž dělník český především Čechem a dělnictvo naše skutečně také vždy, kdykoliv toho bylo třeba, osvědčilo se čestně, že věrně a vytrvale stojí a státi nepřestane při svém národu v boji za společná naše práva.

Dělnictvo české prohlásilo to již i na četných svých táborech, že celý program národní a státoprávní přijímá do svého programu, jsouc přesvědčeno, že jen štastrým rozřešením otázek národních a státoprávních lze i jemu dosíci šťastné rozřešení otázky dělnické, jakož i že přesvědčeno jest o tom, že nemůžeme konečně rozřešiti otázky národní a státoprávní něsti jinak vydatné ovoce, než když uspokojeny budou všechny vrstvy obyvatelstva souměrným a spolehlivým, na zásadách demokratických spočívajícím rozvržení všech práv i břemen na všechny členy společnosti, a tudíž i na dělnictvo.

Dělnické listy č. 1, leden 1872

Homosexualita je úchylka

Ac se nepovažují za věřícího a zároveň nikomu neberu právo na víru, získala si v minulých dnech církev moje sympatie. Vatikán totiž zveřejnil dvanáctistránkový dokument, v němž ostře odsoudil rostoucí počet zemí, které umožňují homosexuální „sňatky“. V dokumentu se doslova praví, že „postavit homosexuální svazky na stejnou úroveň s manželstvím by znamenalo nejen uznání deviantního chování, ale zatemnilo by i základní hodnoty, které patří ke společnému dědictví lidstva“.

Je dobře, že tato slova zazněla a že církev jako respektovaná instituce takové nekompromisní stanovisko zastává. Vždyť zejména druhá polovina devadesátých let byla ve znamení úbytku tradičních lidských hodnot a naopak vzestupu zvrácenosti typu homosexuálních vztahů. Najednou bylo moderní žít s osobou stejného pohlaví a ještě se tím chlubit na veřejnosti.

Názory čtenářů

Několikrát byl našťastí parlamentem odvrácen pokus zavést oficiální manželství homosexuálů a postavit jej bok po bok tradičnímu manželství muže a ženy. Obávám se ale na jak dlouho.

V dnešní době je velice těžké říci v této záležitosti veřejně odmítavý názor, neboť nejrůznější pseudointelektuálové a liberálové homosexuální nechuťnosti vášnivě obhajují smyšlenými báchorkami o normálnosti citů mezi gay a lesbičkami. Právě proto si Vatikán za své rozhodné slovo zaslouží uznání.

JAN NOVOTNÝ, Sokolov

Posel blbě nálady

Odhodláni zůstat „obyčejným občanem“ příliš dlouho exprezidentovi Havlovi nevydrželo. Začalo se mu zřejmě stýskat po bývalé popularitě a tak přijal nabídku ministra zahraničí Svobody, aby se stal jakýmsi „velvyslancem dobré vůle“. Co tento post obnáší se veřejnost dozvěděla záhy. Havel bude cestovat po nejrůznějších zemích a nucovat tamějšími představitelům svůj pohled na lidská práva a občanskou společnost. Jako příklad byla zmíněna podpora kubánských disidentů.

Opadající mediální zájem zřejmě bývalého prezidenta donutil opustit portugalské pláže a vrátit se aktivněji do politiky. Přínos této Havlovy činnosti bude pro Českou republiku velmi pochybný a co se ekonomiky týká, škodlivý. Lze si totiž představit, jak se k našim firmám a podnikatelům zachová například taková Čína, až si Havel pozve na návštěvu dalajlamu. A takových případů bude zcela jistě více.

My jsme si již Havlovi vizi lidských práv a občanské společnosti mohli vyzkoušet na vlastní kůži a dlouho se budeme z toho vzpamatovávat. Chtělo by asi ostatní země před českým poslem blbě nálady varovat. Jelikož jsme však trochu škodolibí a vzpomínáme na četné chvalozpěvy a metály, které dostával jak na běžícím páse, můžeme jim nového „velvyslance“ také dopřát. Ať si užijí!

LADISLAVA OVESNÝ, Praha

MOUDRÁ SLOVA

Beatus non est, qui habet, quae cupit, sed qui non cupit, quae non habet.

Blažený není ten, kdo má, po čem touží, ale ten, kdo netouží po tom, co nemá.

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.
Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu u veřejnosti.“

Datum:

Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).

